

Tichošlápek

Daniela Pražanová

Přichází ke mně v noci. Tichošlápek. Čeká, až zavřu oči a myšlenky se rozutečou do vesmíru jak grošáci po zelené pastvě. Nikdo jim v úprku nebrání, mozek podřimuje a okna v okolí jsou jak při válečném zatemnění. Mrtvá, bez světla, bez života. Je hodina mezi psem a vlkem, je čas, kdy slušní spí a zloději ještě nevyšli za svým lupem. Je okamžik, kdy by moderní farmacie měla vítězit nad psychikou. Půl prášku, celý, další půlka.... Klid do duše nepřivolá ani vagón pilulek. Chemie se snaží, cítím jak v mém těle bojuje s tím nevítaným hostem, kterého nic nezaplaší. Má svůj nebozizek, jímž útočí na mozkovou kůru a vyvolává ve mně ty nejméně chtěné pocity. Vzpomínky zapadlé do nejspodnějších šuplíčků, obavy léta zadupávané do oranice každodenních povinností v přesvědčení, že zůstanou hluboko v zemi navždy mrtvé. Mrtví neožijí, ale prožitý strach zůstává živý. Schovávám ho pod peřinu. Už osmdesát let mně svírá ve svém náručí, když usínám. Je důvěrnější než milenec, je věrnější než pes.

Když jsem se drala na svět, padaly bomby. Hlas zvonů se mísil s hukotem sirén. Lidé běhali s nemluvnaty do krytů nebo jen do škarp u silnice. Krásné mladé mámy kryly pacholata svými těly. Rodily, aby nemusely v reichu montovat granáty. Strach v nich zůstal zakódován. Tichošlápek upletený z jedovatých ocásků je hřivnou, o níž se nemluví, jen šeptá. Zůstává usazený v duši celé generace vnímající svět pod ráznou hudbou z amplionů a chápající bezpečí s dupotem vojenských bot pochodujících s bojovou písní na rtech ulicí maloměsta. Vyrůstáme pod radostí krepových mávátek a divadlem alegorických vozů i sváděním dobytka do společných stájí. Rozorávané meze jsou šálivým příslibem tučných zítřků. Pražské jaro se prohnalo našimi příbytky a větrali jsme peřiny a klepali koberce v domnění, že tichošláпка vyženeme a navěky budeme

s vámi a vy s námi. Kam zmizely davy nadšenců, kam se ztratili ti pravověrní! Poučili jsme se! Tichošlápek vítězil, zamykal ústa a nabádal mnohé k malověrnosti. Žádné budovatelské písně, jen záda maličko shrbená a touha nevyčnít z množiny průměrnosti. Hřály nás úspěchy dětí, ač mnohé nepolíbené jarní zkušeností těžko chápaly, proč leccos je docela jinak než by mělo být.

Za chvíli kohout zakokrhá a vábení bolavých vzpomínek ani moderní šidítka neutiší. I tohle známe v sametovém hávu, který mával příslibem poctivých jistot a vítězstvím lidského ducha. Šibřinky skončily, hudba utichla a tanečníci odložili masky.

Konečně svítá a unavené tělo se slastně propadá do Morfeovy náruče. I on nás láskyplně šálí malebnými obrázky a snovými vizemi. V čase mezi bděním a sněním věřím, že lidstvo zvládne všechna strádání těla i duše. Vypořádá se s dějinnými křivdami i vítězstvími. O přízeň člověka se však nikdy nepřestane ucházet všudypřítomný a zákeřný tichošlápek – strach.

Chci spát a nehonit bublající minulost mísící se s krušnou přítomností. Strach opět sedí v lidských duších Tichošlápek se tulí a rozechvívá moje životem zbrázděné tělo. Doufala jsem, že si tuhle potvoru odnesu sebou do hrobu. Čím víc se moje dny naplňují, tím víc se obávám, že i děti mých pravníků se s ní potkají. Dokázala zatvrdit srdce matek, pozamykat domovy na tři petlice a ústa umlčet i při polibcích. Už nemám koho líbat, mohu jen staříčkým hlasem odříkat modlitbu: » Otče náš, rozhoupej zvony, rozezvuč sirény, bubnuj do všech stran a nedopusť aby tichošlápek vyfintěný pestrobarevnými mávátky a košatými frázemi, ničil člověku dny příští! Zbav nás i budoucí strachu, který lidstvo nenechává v klidu spát. Buď vůle Tvá! Ámen«